



DANSK FIRMAIDRÆT

Svendborg Firma Sport blev
bedste sammenslutning i Fritid og Samvær.
Herunder ses næstformanden i SFS,
Knud E. Hansen, som får overrakt præmien for
det af forbundskonsulenten Ejgon Bertelsen.

INDHOLD

Leder	2
Største dag i DFIFs historie	3
750.000 kr. i tipstilsbud	5
Om rygning	6
Sprøjteselskabet af 1948 A/S	10
Idrætslederlegat	10
Carl Hansen, Ikast, død	12
Svendborg Firma Sport 25 år	13
2 timer 55 minutter	14
Det skrev andre blade	16



NR. **4**

JULI 1976

19. ÅRGANG

Tak til den øvrige idræt - og til politikerne



Tipsloven er ændret. Det skete den 3. juni 1976. Firmaidrætten er nu optaget på loven som tilskudsberettiget med 4 pct. af den del af tipsoverskuddet, som udloddes til idrætten.

Det var den bedste fødselsdagsgave, firmaidrætten kunne få. Netop i år fylder Dansk Firmaidrætsforbund 30 år, og lige siden starten har man kæmpet for at blive ligeberettiget i tilskudsmæssig henseende med de idrætsorganisationer, som i dag sammen med DFIF udgør Idrættens Fællesråd. Omend den procentuelle fordeling af idrættens andel af tipsoverskuddet stadig vil medføre, at en firmaidrætsudøver ikke er det samme værd som en idrætsudøver fra de øvrige organisationer, er der nu sket en tilnærmelse af betydelig grad, og det er det, firmaidrætten glæder sig over nu.

Det er blevet kraftigt kritiseret, at lovgivningsmagten ikke meget hurtigt efter afgivelsen af idrætsudvalgets betænkning i 1973 ændrede tipsloven i overensstemmelse med udvalgets indstilling. Nu er loven endelig blevet ændret, men der er ikke meget tilbage af den indstilling, udvalget kom med. Forslagets behandling i Folketinget og i skatte- og afgiftsudvalget har givet anledning til mange og kraftige reaktioner fra forskellig side, og vi stemmer med i kritikken af, at det politiske forlig om loven kom til at koste den samlede idræt mange penge. Var idrætsudvalgets indstilling blevet fulgt, ville idrætten have opnået 80 pct. af tipsoverskuddet, men da politikerne opdagede, at disse 80 pct. ville give idrætten en klækkelig forhøjelse af tilskuddet i forhold til de foregående år, var man ikke sen til at nedsætte idrættens andel til 71 pct. med et sikkerhedsnet på 64 millioner kroner.

Firmaidrætten er principielt enig med de øvrige idrætsorganisationer i den betragtning, at beslutningen i skatte- og afgiftsudvalget var en diskriminering af al dansk idræt, men det kan ikke fordunkle glæden over, at firmaidrætten nu kan få lejlighed til at bestå og virke under andre konditioner end de hidtidige. Det har været tærende på lyst og kræfter, når man i de skiftende bestyrelser har skullet lægge planer og budgetter efter et tilskud, som ikke har været kendt, og som man i øvrigt først fik størrelsen af næsten 3/4 år efter repræsentantskabsmødet, der lige så uvidende måtte godkende budgetterne. Nu vil man ved hvert repræsentantskabsmøde vide nøjagtigt, hvilke midler forbundet kan råde over i det følgende regnskabsår.

Tipslovens ændring vil medføre en tredobling af tips-tilskuddet i forhold til i år.

Det er imidlertid ikke alene pengene, vi skal være glade for inden for firmaidrætten. Vi må tænke lige så meget på det samarbejde, som har udviklet sig mellem idrætsorganisationerne i Danmark. Fra at have været den grimme æl-

DFIF's formand: Største dag i forbundets historie

Torsdag den 3. juni 1976 blev en meget stor dag for Dansk Firmaidrætsforbund, måske den største og mest betydningsfulde i forbundets historie.

Det var den dag, Folketinget vedtog den nye tipslov, som bl. a. bestemmer, at DFIF skal have 4 pct. af den del af tipsoverskuddet, som tilfalder idrætten.

Det er endnu lidt svært at fatte, at det mål, som skiftende ledere gennem mange år har kæmpet for og håbet på, nu er blevet en realitet. Men sådan er det. Loven er vedtaget, og i 1977 vil forbundet første gang få udbetalt tilskud efter den nye lov.

Hvad er så årsagen til, at vort ønske nu endelige er blevet opfyldt? Ja, det er et spørgsmål, som er meget svært at besvare, men sikkert er det, at mange såvel nuværende som tidligere firmaidrætsledere har ofret mange timer og kræfter på at overbevise politikere om, at vort ønske var berettiget. Der er mange faktorer, som har haft betydning i tidens løb, men en af de mest betydningsfulde var sikkert, at vi blev medlem af Idrættens Fællesråd. Igennem det fik vi lejligheder til overfor såvel offentligheden som overfor myndighederne at gøre opmærksom på, hvad firmaidrætten står for, og vi har kunnet overbevise om, at også den del af den danske idræt har et naturligt krav på at blive tilgodeset økonomisk på lige fod med den øvrige idræt.

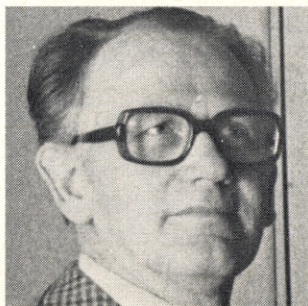
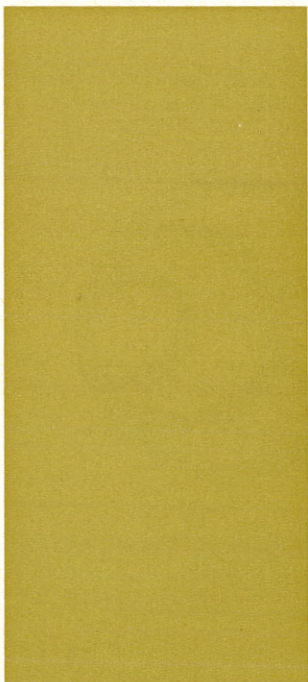
Hvilken betydning vil de mange penge nu få for Dansk Firmaidrætsforbund – og hvordan skal de bruges?

Det første område, der vil blive berørt, er en meget betydelig lettelse i forbundets budgettering. Vi er nu pludselig i den situation, at vi kan disponere fremad. Hidtil har budgetlægningen til en vis grad foregået i blinde, fordi vi først kendte vort tilskuds størrelse omkring 3/4 år efter regnskabsårets begyndelse. Vi har i mange år måttet leve med 2 budgetter, et der dækkede det ansøgte beløb, og et »skrabet« budget, som i reglen var det realistiske at arbejde efter.

Alle kunne se, at det var en besværlig og uholdbar situation, uden at det var muligt at ændre den.

Dette problem er vi nu ovre. Vi er i stand til at kunne disponere fremad, og vi har en garanti for, at pengene er klar til udbetaling efter bestemte retningslinier.

Det er ikke svært at forestille sig, hvor kolossal betydningen af dette er for vort forbund. Indtil nu har det



Dansk Firmaidrætsforbunds formand Karl Randrup udtaler sig i anledning af tipslovændringen.

kun været muligt at fastlægge forbundets aktivitet på meget kort sigt. Den ændrede situation gør det nu muligt at planlægge nogle år frem i tiden.

Forbundets ledelse har længe haft tanker om nye aktiviteter og motionsformer – og også af og til diskuteret disse planer. Men det har hver gang været nødvendigt at opgive dem igen på grund af den økonomiske situation. Der vil nu være mulighed for at realisere disse ønsker, og der vil givet komme mange nye ideer frem.

De traditionelle firmaidrætsaktiviteter – turneringer og stævner – er godt organiseret og fungerer i det store hele udmærket. Der kan sikkert også her findes frem til positive fornyelser, men det må være på motionsfronten, de store kræfter skal sættes ind, så vi får mulighed for at leve op til forbundets formålsparagraf.

Der vil blive stillet store krav til firmaidrætsledere i den kommende tid. Det bliver nødvendigt at tænke i nye baner, når planerne skal lægges for fremtiden. Mange penge i sig selv er ikke noget positivt. Det er det, vi får ud af dem, og det, vi kan købe for dem, der skal komme os til gode.

Vi må gøre os klart, at mange kritiske øjne vil være rettet mod firmaidrættens i den nærmeste fremtid. Kan vi administrere pengene på en fornuftig måde? Blicher de anvendt til gavn for de mange og til formål, som kan accepteres?

Jeg har tillid til, at dansk firmaidrætsledere vil være sig deres ansvar bevidst og vise, at forbundet kan administreres lige så godt og ansvarligt under de forbedrede økonomiske vilkår, som det var tilfældet under de vanskelige forhold, vi har haft i forbundets første 30 år.

Det bliver en spændende tid. Med en stor udfordring til os alle. Mon ikke repræsen-

tantskabsmødet i Ringkøbing til oktober vil blive præget af en betydelig større debat og interesse end sidste år. Det bliver sikkert et af de vigtigste møder i DFIFs historie.

Karl Randrup



Fortsat fra side 2

ling i dette samarbejde, er vi blevet omend ikke en svane, så dog en samarbejdsberettiget partner.

Vi er helt på det rene med, at vi hidtil hverken har haft de økonomiske eller menneskelige resourcer, som skulle til for at samarbejde på lige fod med de øvrige, veletablerede idrætsorganisationer, men vi har haft viljen – og den vil vi fortsat have.

Med den som vor vigtigste ballast i det kommende samarbejde, tror vi selv, at begivenheden – for det synes vi, lovændringen er – vil kunne udvikle firmaidrættens til en samarbejdsværdig organisation i de for idrættens fælles bestræbelser på at øge befolkningens fysiske og psykiske velvære.

Dansk Firmaidrætsforbund takker idrætsorganisationerne i Idrættens Fællesråd og Folketingets politikere for den anerkendelse, firmaidrættens har fået gennem tipslovændringen.

Tipstilskuddet blev i år på 750.000 kr.

De første dage i juni blev gode dage for Dansk Firmaidrætsforbund – og for nogle af sammenslutningerne. Forbundet har efterhånden vænnet sig til, at der er et godt stykke fra det beløb, man ansøger indenrigsministeriet om, til det beløb, man får tildelt fra tipsmidlerne.

Vi fik ganske vist heller ikke, hvad vi havde søgt om i år, men vi var så tæt på, som vi ikke har været længe. Efter det på repræsentantskabsmødet i Åbenrå vedtagne budget var ansøgningen på 788.000 kr., og da finansudvalget havde behandlet ministeriets indstilling, blev der 750.000 kr. til DFIF.

Medvirkende til, at vor ansøgning næsten fuldt ud blev imødekommet, var selvfølgelig

den meget store stigning i tipsomsætningen med deraf følgende stigning i tipsoverskuddet, som fandt sted i sidste regnskabsår i Dansk Tipstjeneste A/S.

Men det var ikke alene forbundet, der nød godt af den store omsætningsstigning. Ringkøbing og Omegns Firmaidræt, som jo næsten er helt færdig med ROFI-Hallen, fik et tilskud på 50.000 kr., og selv om det ikke rækker langt i det samlede budget for hallen, luner det godt i byggeregnskabet med et beløb af den størrelse.

Køge Firma Bold fik ligeledes 50.000 kr. til den hal, som er projekteret og så småt påbegyndt. Licitation har været afholdt, og et tilbud antaget.

Indenrigsministeriet har endvidere bevilget 15.000 kr. i tilskud til Viborg Fag- og Firmasport. Pengene skal bruges til udvidelse af klubhuset, som er anslået til 165.000 kr.

Det er imidlertid ikke alene fra ministeriet, der kommer penge. De forhandlinger, som for nogen tid siden indledtes med amterne, begynder nu at give frugt i form af økonomisk tilskud til idrætsarbejdet. Der er udloddet tilskud forskellige steder, men det har foreløbigt været mindre beløb. Nu er der i Ringkøbing Amt tildelt Firmaidrættet et beløb på 10.000 kr. til idrætsformål.



Firmaidrættet har hidtil modtaget sin andel af tipsoverskuddet fra indenrigsministeriet. Nu er tipsloven imidlertid ændret, og fra efteråret 1977 kommer pengene fra ministeriet for skatter og afgifter, under hvilket Dansk Tipstjeneste A/S hører rent lovgivningsmæssigt. Her ses ministeren for skatter og afgifter, Svend Jacobsen, som har stået fadder til den nye tipslov, der giver firmaidrættet 4 pct. af den del af tipsoverskuddet, som tilfalder idrættet tilsammen.

Hjerteforeningens formand: Om rygning

Der er mange forhold i dagligdagen, der forhindrer, at vi gennem hele livets forløb får den fulde glæde af tilværelsen. At lægge vægt på livskvaliteten fremfor på det blot at være i live er en glædelig ny drejning i måden at betragte liv og død på.

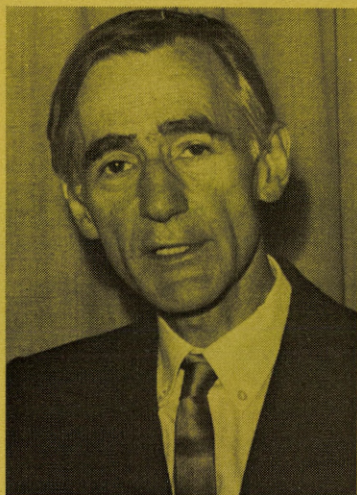
Det vil føre for vidt her at komme ind på alt det, der er bestemmende for livskvaliteten. En ting vil dog – alt andet lige – være afgørende, nemlig et godt helbred, fri for alvorlige kroniske sygdomme som ødelægger livet for de alt for mange, der direkte rammes, og for deres nærmeste. En del af disse sygdomme hænger sammen med den måde, vi lever på.

Vore nuværende rygevaner har udviklet sig til at blive helt universelt, socialt accepterede, før deres skæbnesvangre konsekvenser for helbredet afslørede sig. De er helt domi-

neret af cigaretrygningen og dens særlige karakter, hvis mest afgørende træk er inhalation af røgen. Dette fører til en langt større direkte ødelæggende virkning på bronkier og lunger end den mundrygning, der er den sædvanlige ved pipe- og cigarrygning. Desuden fører inhalation af røgen til, at en langt større del af de stoffer, der på anden måde er skadelige for helbredet (f. eks. kulilte og nikotin), optages i organismen.

Dertil kommer, at cigaretrygning lader sig praktisere under snart sagt alle dagliglivets forhold. Det har gjort rygning til en næsten automatisk handling, der for mange starter om morgenen, næsten før de er kommet ud af sengen, og fortsætter dagen igennem uden hensyn til tid og sted.

Denne vane kan kun betegnes som groft misbrug af et nydelsesmiddel, og den er så



Hjerteforeningens formand, professor A. Tybjerg Hansen, har skrevet nedenstående artikel om rygning i Hjerteforeningens beretning for 1975/76. Den har relation til foreningens kampagne i Hjerterugen, som i år omhandlede vore rygevaner.

stærk, at rygeren finder sig i den række af større og mindre gener, der er direkte forbundet med rygningen, som f. eks. hoste, hovedpine, træthed, nedsat kondi, ens egen ubehagelige lugt og misfarvede fingre for blot at nævne nogle enkelte ting. Heller ikke de sene alvorlige helbredsmæssige konsekvenser, som ingen nu er helt uvidende om, synes at gøre tilstrækkeligt indtryk, selv om det er en kendt sag, at praktisk taget alle rygere i virkeligheden ønsker at komme ud af vanen.

Da der ikke opnås nogen påviselig stimulerende indvirkning på tankevirksomhed eller andre psykiske eller fysiske funktioner, og da slet ikke på den måde tobaksrygning foregår nu om stunder, og da der ikke opstår den fysiologiske afhængighed (»tilvæning«) til tobakken, som man kender fra narkotika, er det stort set udelukkende et psykologisk problem at forebygge, at rygevanen erhverves, og at hjælpe med til at hindre, at den fortsætter hos den, der er blevet »forledt« til at starte.

Rygning er i princippet et forureningsproblem – faktisk det største, vi har, målt med dets helbredsmæssige følger. De udgifter, sundhedsvæsenet påføres ved rygning, er langt, langt større – skønsmæssigt 10 gange – end dem, der hidrører fra anden luftforurening. *Samtidig* er rygning den enkeltfaktor, som har den største betydning for en række af de mest udbredte kroniske civilisationssygdomme som f. eks. blodprop i hjertet, alvorlige kredsløbsforstyrrelser i benene og i andre organer, lungekræft, kronisk bronchitis og lungeemfysem (lungeudvidelse) – allesammen sygdomme, der har et langt og ubehageligt kronisk forløb, før de fører til døden.

Selv om det nok fortrinsvis er rygerens egen organisme, der forurenes, vil rygning, som det fremgår, få store økonomiske konsekvenser for samfundet og dermed for alle.

Men rygning medfører også direkte følger for sagesløse medborgere. Den gravide kvinde, der ryger, føder et barn, der er undervægtigt ved fødslen, og hvis udvikling er sat tilbage i mange år. Ikke-rygeren, der opholder sig indendørs, hvor der ryges, kan risikere at inhalere lige så meget røg med alle dens skadelige stoffer, som hvis han selv røg én cigaret pr. time og inhalerede røgen.

Der kan derfor ikke være tvivl om, at samfundet – ganske som der er enighed om overfor andre luftforureningsproblemer – må beskytte borgerne og forlange, at den, der forurener, i det mindste vedkender sig sit ansvar og medvirker ved de nødvendige foranstaltninger for at undgå eller mindske forureningen. Dette er så meget lettere og rimeligere at forlange, fordi forureningen ved tobaksrygningen jo ikke er noget, som vi behøver at acceptere som en betaling for de materielle goder, vi har opnået, således som det måske i nogen grad kan blive nødvendigt ved visse former for industriel forurening.

At retten til at indånde luft, der ikke er forurenet af tobaksrygning, går frem for den enkeltes ret til at tilfredsstille sin tobakshunger, når og hvor det passer ham, skulle ikke kunne anfægtes i en tid, hvor ellers miljøbevidstheden er så levende, således som det fremgår af samfundsdebatten. Fra samfundets side må det derfor sikres, at man ingen steder, hvor man færdes, transporteres, arbejder, spiser på offentlige og halvoftentlige steder eller på anden måde er henvist til at opholde sig, må være tvunget til at lade det ske i en atmosfære forurenet af tobaksrøg.

Desuden må samfundet drage omsorg for, at de massemedier og andre lignende meddelelsesmidler, som det kontrollerer eller har ansvar for, holder befolkningen oplyst om de praktiske forhold, der har helbredsmæssig betydning i forbindelse med tobaksrygning.

Samfundets manglende indgriben overfor tobaksreklame og dets indkassering af store beløb i tobaksafgifter har været stærkt kritiseret, og det er forståeligt, hvis man stødes ved den kynisme, man kan lægge heri. Ingen af delene har dog formentlig nogen større virkning på befolkningens tobaksvaner i den ene eller den anden retning, men det ville være et rimeligt forlangende, at en afgift på tobaksreklamen og en rundelig del af tobaksafgiften hensattes til brug ved effektive bestræbelser på at ændre vore tobaksvaner.

Til trods for de rent tekniske lighedspunkter kan rygningens sundhedsmæssige problemer imidlertid ikke løses på samme måde som de industrielle forureningsproblemer. Udsigten til at finde frem til f. eks. en uskadelig cigaret er minimal. Rygning af pipe og cigaretter ville være et vist skridt i den rigtige retning – men kun såfremt røgen ikke inhaleres; men dette er desværre efterhånden sjældent tilfældet.

Den helt afgørende årsag til, at børn og unge allerede i 12–15 års alderen ryger lige så meget som voksne – til trods for at de gerne vil ophøre med at ryge – alligevel fortsætter, er da også, at rygningen (i den form den har) forlængst er blevet socialt acceptabel. Det gælder derfor mere end noget andet at skabe et nyt samfundsmæssigt syn på tobaksrygningen og indordne den under en sådan sæd og skik, at der dæmmes op for misbruget og dermed for den trussel mod befolkningens trivsel og livskvalitet, som rygningen i øjeblikket udgør.

Målet må være, at så mange som overhovedet muligt helt undgår at optage rygevanen. Har man ikke røget, vil man heller ikke savne noget. Jo flere der ikke ryger, des større chancer har de mange rygere, som gerne vil holde op for at få den støtte i omgivelsernes eksempel, som er vigtigere end noget an-

det for at ændre vaner. Det er derfor klart, at ansvaret, for at rygning skal komme under kontrol, påhviler os alle personligt.

I øjeblikket holder de fleste sig ængsteligt tilbage. Nogen *må* imidlertid gå i spidsen, og det er kun rimeligt, at lægerne, der er bedst orienterede om tobakssygdommene og i praksis ser de sørgelige slutresultater i form af kroniske lidelser gøre det. Det er da også allerede sket i ret stort omfang verden over, idet lægerne i stor udstrækning har ændret deres rygevaner og vist, at der kan opnås en hurtig sundhedsmæssig gevinst, der kun kan opmuntre til, at der sættes kraftigt ind på at opnå det samme for befolkningen som helhed.

I konsekvens heraf bør alle der arbejder i sundhedsvæsenets tjeneste føle det som et professionelt ansvar at sørge for, at deres arbejdspladser, hvor foruden de selv, patienter, deres pårørende, besøgende og mange andre færdes, er tobaksfrit område. Et sådant eksempel ville utvivlsomt gøre et stort og virk-somt indtryk og kunne passende følges op med oplysende aktiviteter af forskellig slags, som både hospitalerne og lægernes venteværelser egner sig godt til.

Mindst lige så betydningsfuldt som det, der kan gøres indenfor sundhedsvæsenets rammer, vil skolens arbejde kunne være. Der burde forekomme meget mere oplysning i skolen om tobaksproblemet, end der gør i øjeblikket, og på en måde som børnene kan forstå – en speciel og ikke let opgave. Af allerstørste betydning er det dog, at også alle, der arbejder i skolen, gør sig klart, at det, der gør aller mest indtryk på børn og unge, er eksemplet. Enhver lærer og andet personale i en skole må derfor påtage sig den samfundsmæssige pligt ikke at ryge på sit arbejdssted, uanset hvad han privat og for tiden måtte mene om sit eget forhold til tobakken.

At denne holdning er særlig vigtig overfor

børn og unge er let forståelig, når chancen for helt at undgå rygevanen – eller i det mindste at udskyde den så meget som muligt – er bedst i skolealderen, hvortil kommer, at rygningens skadelige virkning er særlig stærk overfor den endnu ikke udvoksede organisme. Hvad der gælder skolerne, gælder naturligvis også i de højere læreanstalter, hvor det personlige ansvar også hos de studerende burde være vel udviklet at døme efter den interesse for samfundsforholdene, som de senere år har afsløret blandt ungdommen.

Umiddelbart er det klart, at den største interesse for at sikre børnenes helbred og livskvalitet skulle ligge hos forældrene. Indtil videre er det imidlertid sådan, at forældrene tit vil være så afhængige af deres tobaksvaner, at selv ikke ansvaret for børnene kan få dem til at opgive rygningen. De kan derfor ikke stimulere deres børn med et godt eksempel – den eneste rigtigt virksomme opdagelsesmetode forældre har. Ligesom børnene derfor uden for hjemmet trænger til al den hjælp, deres omgivelser kan give til at opnå et fornuftigt forhold til rygning, vil de fleste forældre have behov herfor.

Forholdene på arbejdspladsen er naturligvis af stor betydning i denne sammenhæng, men også det man bliver vidne til, når personer træder offentligt frem, vil gøre indtryk, enten det sker i møder, i TV eller blot gennem billeder i pressen.

Alle, der på denne måde vil kunne påvirke folk i heldig eller uheldig retning, bør tænke herpå – og handle derefter, selvom det skulle betyde et lille personligt offer.

Bestræbelserne på at ændre vore nuværende rygevaner vil næppe føre til, at rygning forsvinder. Kunne man blot opnå, at rygning indskrænkedes til en form, hvor den skadelige virkning på rygeren formindskes, d.v.s. at inhalation af røgen blev undgået, og at

tobaksforbruget blev sat drastisk ned, var man nået et langt skridt videre. Den skadelige virkning er nemlig direkte afhængig af, hvor meget man udsætter sig for tobaksrøgen, d.v.s. hvor meget man ryger, hvor længe man har røget, og om man inhalerer eller ej. Hvis rygeren samtidig var sig sit ansvar overfor andre bevidst, ville man nærme sig »civiliserede« rygevaner. Lykkes det ikke at mobilisere såvel samfundets som den enkeltes ansvarsbevidsthed i tilstrækkelig grad, vil tobaksrygning vedblive at være, hvad Verdenssundhedsorganisationen i fuld overensstemmelse med alle sundhedsautoriteter har kaldt den *enkeltfaktor, som har størst betydning for opståen af de mest udbredte kroniske og dødelige sygdomme, som præger det moderne samfund til trods for, at rygning samtidig er den af alle de sygdomsfremmende faktorer i vore omgivelser, som vi bedst ville kunne gøre os til herre over.*

Dette er en udfordring, som man i et moderne velfærdssamfund ikke kan undlade at tage op.

DFIFs tipstilsbud

Igennem årene har størrelsen af DFIFs tipstilsbud været således:

1951/54	25.000 kroner
1960	40.000 kroner
1961/62	50.000 kroner
1963/64	60.000 kroner
1965/68	200.000 kroner
1969/70	300.000 kroner
1971	370.000 kroner
1972/73	465.000 kroner
1974	500.000 kroner
1975	600.000 kroner
1976	750.000 kroner

Sprøjteselskabet af 1948 A/S

Som læserne vil kunne konstatere, har Sprøjteselskabet af 1948 A/S nu for 4. år indkaldt ansøgere til idrætslederlegatet, som selskabet indstiftede i 1973 i anledning af 25 års jubilæet.

Hvad gemmer der sig egentlig bag dette lidt knudrede navn, som da også i daglig tale forkortes til S/48. Hvilken tilknytning har det til idrætten? Hvorfor indstifter man et idrætslederlegat?

Svaret giver manden i selskabet, som fik ideen til legatet, G. Dener-Madsen:

Sprøjteselskabet af 1948 blev, sådan som navnet siger, startet i 1948 med virke kun i Danmark, men i dag har selskabet datterselskaber i Norge, Sverige, Tyskland og Frankrig.

I de første år var sprøjtning mod uønsket vegetation selskabets største aktivitet, hovedsagelig sprøjtning mod uønsket vegetation i

græsarealer, men også på andre områder som f. eks. jernbanestrækninger.

Det kan i den forbindelse nævnes, at selskabet den dag i dag sprøjter samtlige jernbanespor i Norge, hvortil er konstrueret en særlig jernbanesprøjtevogn, der trækkes af et lokomotiv. Med sig har toget også – når det tøffer rundt i de norske fjelde – en fin logivogn til personalet, der sprøjter om natten og fisker i de norske elve om dagen. De folk er misundt af alle andre i selskabet.

Omkring 1960 kom selskabet i forbindelse med et af verdens ældste og største frøfirmaer, når det gælder forædling af græsser, nemlig *Weibulls* i Landskrona. Her havde man fundet frem til helt nye græstyper, de såkaldte turfgræsser, til afløsning af de gammeldags tueddannende græsser, som var anvendt hidtil.

Samtidig havde man også fundet frem til

Dansk Firmaidrætsforbund

indkalder herved i henhold til tidligere omtalte statutter for Sprøjteselskabet af 1948 A/S's ungdomslederlegat ansøgere til legatet.

Skriftlig ansøgning stiles til Dansk Firmaidrætsforbund, Tåsinge-Hallen, 5700 Svendborg, og indsendes gennem den lokale bysammenslutning.

Ansøgningen skal indeholde oplysning om ansøgerens navn, cpr-nummer, adresse, navnet på den idrætsklub og/eller bysammenslutning, i hvilken ansøgerens ledergerning er udført, en udførlig beskrivelse af lederhvervene samt oplysning om, til hvilket formål legatet eventuelt tænkes anvendt.

Ansøgning skal for at komme i betragtning være forbundet i hænde senest den 15. september 1976.

en helt ny anlægsmetodik, der bl. a. betyder, at man kan spare den kostbare muldafrø-ning og senere muldpålægning i forbindelse med vejarbejder og i stedet for så direkte på enhver form for jordmateriale. Som det første gik selskabet ind for disse græsser og den nye metodik, og det kan i den forbindelse nævnes, at ved Limfjordstunnelen er der sået direkte på kridt.

I forbindelse med denne form for græssåning har der været bud efter selskabet fra mange, mange lande, ja selv England har kaldt på os.

Også rundt omkring på Grønland har selskabet sået arealer til, dog med mindre såmaskiner end dem, man ellers anvender til dette arbejde. Det er nemlig store tanke på lastbiler.

I tanken blandes frø, vand og bindemidler, og så sprøjtes blandingen ud over vejskrænten, enten via slanger eller via kanon, der kaster blandingen indtil 50 m ud.

En morsom opgave har også været tilsåning af skibakker i Sydfrankrig. Man fandt simpelt hen ud af, at sneen ligger bedre på disse græsser end på grus, som ellers anvendes. Og så er bakkerne da også langt kønnere i sommertiden.

Weibullerne havde også fundet frem til en ny anlægsmetode ved anlæg af fodboldbaner, nemlig den såkaldte grusmetode. I samarbejde med sprøjteselskabet blev denne metode »pudset af«, og som de første begyndte selskabet en virkelig produktion af fodboldbaner anlagt efter denne metode. Hvor mange baner, selskabet indtil i dag har bygget rundt om i Europa, vides ikke.

En af de mest interessante opgaver var vel nok omlægningen af Idrætsparkens opvisningsbane, som man bl. a. også lagde varme i, således at spillesæsonen kan forlænges. Af andre interessante opgaver i denne forbindel-

se kan nævnes VM-banen i Dortmund. Den står der også S/48 på.

Anlæg af fodboldbaner førte til anlæg af golfbaner med greens anlagt efter grusbedmetoden. Som det første anlagde selskabet en golfbane, hvor alle greens er bygget op efter grusbedmetoden, nemlig Vejle Golfbane, der har fået mange efterfølgere.

Græs på greens skal vandes meget og meget omhyggeligt. Bedst hertil er en fuldautomatisk vanding, hvormed kort sagt menes vanding med sprinklere, der sidder nede i jorden under græsset og ved elektrisk styring trykkes op, når der skal vandes – for derefter at forsvinde ned i jorden igen.

Selskabet var allerede i forbindelse med det amerikanske vandingsfirma, *Rain-Bird*, idet man gennem en årrække havde forhandlet deres produkter i forbindelse med selvkørende regntog. Nu tog man dette firmas automatiske vanding med.

Græsset førte altså selskabet via fodboldbanerne til golfbanerne. Automatisk vanding kunne føre selskabet tilbage til fodboldbanerne, for hvorfor ikke lægge automatisk vanding i disse?

Som tænkt så gjort, og for nogle år siden begyndte selskabet at lægge automatisk vanding i fodboldbaner, og den første her i landet var Valby Idrætspark, der fik sit anlæg i 1974.

Anlæg af fodboldbaner medførte også anlæg af grus- og løbebaner. Dette sammen med anlæg af golfbaner var nu en af selskabets største aktiviteter, og man kunne vel være stoppet her. Men skæbnen ville det anderledes.

Selskabet fik kontakt med et norsk firma, der producerer og sælger alle former for idrætsredskaber, f. eks. fodboldmål, håndboldmål, støtter til højde- og stangspring m. m. i aluminium. Dette materiale giver

mange fordele, vigtigst af alle vel nok, at kostbare timer til vedligeholdelse kan spares.

Disse fodboldmål blev f. eks. anvendt ved verdensmesterskaberne i Tyskland i 1974, og mål og andre redskaber skal også anvendes ved De olympiske Lege i Canada.

Dette firma fik selskabet forhandlingen for, og det betyder, at man nu er i stand til at levere spillefærdige baner til alle formål.

Når man ser tilbage i tiden har det været en lang, men morsom vej fra de første dages sprøjtning i kartoffelmarkerne.

Ikke kun her i Danmark, men overalt, hvor selskabet er repræsenteret, arbejder det for sporten, og det har et godt forhold til sporten. Derfor har sprøjteselskabet indstiftet disse legater, som forhåbentlig kan gavne danske sportsfolk.

Ny sammenslutning i DFIF

På hovedbestyrelsesmødet den 11. og 12. juni optog man to nye sammenslutninger i Dansk Firmaidrætsforbund. Vordingborgs optagelse blev konfirmeret, men der forelå yderligere ansøgning om optagelse fra Egvad Firmaidræt.

Egvad Firmaidræt omfatter byerne Skjern og Tarm med omegn, og tanken om oprettelse af en firmaidrætssammenslutning for området har været i gang i nogen tid. Flere klubber har været med i Ringkøbing og Omegns Firmaidræt. Egvad Firmaidræt er stiftet den 5. maj 1976 og har fra starten 13 klubber. Medlemstallet er opgivet til 120, men det forventes at stige meget hurtigt, når vinteridrætterne kommer i gang. På programmet er foreløbig fodbold, skydning og bordtennis.

Formand for Egvad Firmaidræt er Eigil Jensen, Nattergalevej 3, 6900 Skjern.

I slutningen af maj måned indløb det triste budskab, at formanden for Ikast Firma Sport, Carl Hansen, var afgået ved døden efter at være ramt af en blodprop. Carl Hansen blev 55 år.

Carl Hansen er næppe kendt af mange firmaidrætsledere uden for Vestjyllandskredsen, for han var den stille og besindige ledertype, som ikke nødvendigvis skulle op på talerstolen, når han var med til møder. Til gengæld var han i sin sammenslutning og i kredsen kendt som en samvittighedsfuld og arbejdsom leder, som aldrig var bange for at give et nap med, når lejlighed gaves.

Carl Hansen var – naturligvis – tilknyttet tekstilindustrien, og han deltog også i fagforeningsarbejdet i Ikast. Han har været formand for sammenslutningen i omkring 6 år og før den tid var han kasserer.

Sin stille facon – for nogle virkede han måske lidt mut – til trods var Carl Hansen ikke uden lune. For mig vil han huskes, da han fortalte mig om sin lille gave til damerne ved en kredsfeest i Vestjyllandskredsen. Med sig havde han haft et par trusser, som blev lagt under tallerknerne, hvor damerne skulle sidde. Stor var morskaben, da Carl Hansen bød damerne at kigge på gaven med tilladelse til at iføre sig dem med det samme.

Carl Hansen vil blive savnet. Ikke alene blandt de efterladte, som har lidt et smerteligt tab ved hans bortgang, men også blandt firmaidrætsledere i såvel Ikast som i Vestjyllandskredsen og i Dansk Firmaidrætsforbund. Vi har mistet en dygtig og energisk firmaidrætsleder.

Æret være hans minde.

Ole Wordolff

Svendborg Firma Sport har rundet 25 år

Svendborg er i jubilæumsåret mere aktiv på firmaidrætsfronten end nogensinde, selv om Svendborg Firma Sport gennem alle sine 25 år har været en sammenslutning med en god og veltilrettelagt aktivitet. I denne tid står der Fritid og Samvær på programmet i mange Svendborgklubber, og for den, der så resultatlisten for det første år i sidste nummer af dette blad, må det stå klart, at der her er tale om aktivitet helt ud over det sædvanlige.

Svendborg Firma Sport blev stiftet den 17. maj 1951 og blev året efter medlem af Dansk Firmadrætsforbund, hvor det siden har været en fremtrædende sammenslutning. SFS har således både været vært for forbundets repræsentantskabsmøde og landsmesterskaber for år tilbage.

Svendborg Firma Sport var en af forbundets første sammenslutninger, som fik sit eget baneanlæg med klubhus. Det lå på en meget central plads i byen, og da behovet for mere plads efterhånden blev akut, var det ikke svært at overtale kommunalbestyrelsen til at overtage idrætsanlægget og samtidig stille en grund til rådighed på Tåsinge.

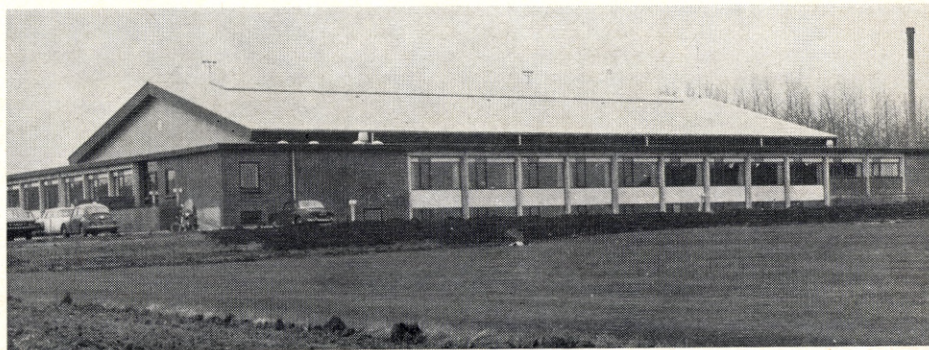
Her har man i dag Tåsinge-Hallen til disposition. Tåsinge-Hallen er en selvejende institution, men der står tydelig prentet Svendborg Firma Sport på den. Hallen er i dag det naturlige midtpunkt for al firmaidræt i byen.

Dansk Firmaidrætsforbund har en særlig tilknytning til Svendborg Firma Sport, idet forbundet jo bor til leje hos SFS. Da Tåsinge-Hallen stod færdig, og forbundet af personalemæssige årsager måtte finde andre lokaler end de hidtidige i København, tog man imod et tilbud fra Svendborg Firma Sport om leje af en tilbygning til hallen. Her fik man tidsvarende lokaler til en rimelig husleje.

Forbundet har også hentet en af sine fremtrædende ledere i Svendborg. Ejgon Bertelsen var i mange år formand for Svendborg Firma Sport, og han var i næsten lige så mange år medlem af DFIFs hovedbestyrelse, hvor han endda har været formand, indtil han blev ansat som funktionær i forbundet, samtidig med at det flyttede til Tåsinge-Hallen.

Svendborg Firma Sport har gennem årene været ledet af trofaste og dygtige ledere. I de 25 år har der således kun været ganske få formænd – den sidste blev valgt på repræsentantskabsmødet kort før jubilæet. Det blev manden bag de imponerende Fritid og Samvær-tal fra Svendborg Sparekasse, Erik Olsen, som afløste Hans Antonsen.

Jubilæumsfesten er forlængst overstået. Den blev naturligvis holdt i Tåsinge-Hallen med stor deltagelse fra mange af sammenslutningens klubber.



2 timer 55 minutter gav 1 point

Mine nærmeste har kunnet se min sorteste samvittighed lyse mig ud af øjnene. Hvorfor? Joh, nu har jeg som redaktør af dette blad skrevet en hel del om Dansk Firmaidrætsforbunds motionskampagne Fritid og Samvær og mange gange, når jeg sad ved skrivemaskinen, tænkt, at nu måtte jeg altså selv se at komme i gang med at skrabe points sammen.

Hvad gør man så, hvis man ikke skal anstrenge sig alt for meget. Det kan jo ikke hjælpe, at jeg bliver så træt af at motionere, at jeg ikke kan sætte mig bag maskinen, når jeg kommer tilbage. Bladet skal jo laves. Det med at gå og løbe er ikke lige min stærke side – jeg har nemlig hård hud under fødderne. Og ligefrem ofre penge på en hudlæge synes jeg ikke, jeg vil.

Lykkeligvis havde vi en regering, der gerne så forbruget sat i vejret. Momsen blev sat ned, og jeg købte en cykel. En god cykel, lidt sportspræget og med 3 gear. Nu var beslutningen taget. Nu skulle der motioneres på to hjul. Jeg fik yderligere lidt rabat på prisen, for jeg lokkede nemlig min genbo til at købe en magen til, så vi kunne være to om det hårde slid på landevejene.

Der er gratis service på cyklen. »Kør – og kom så op og få et 1.000 km serviceeftersyn på den – lige som på biler« sagde cykelhandleren. – Vi har endnu ikke haft den til service!

Men uanset, om man cykler for motionens skyld eller ikke, må man have et mål at køre efter. Det satte vi os også. Vi skulle med i verdens største motionsarrangement på cykel – Berlingske Tidendes SJÆLSØ RUNDT. 50 km. De tidligere år havde vi læst om, hvordan denne dag var en folkefest uden lige i det nordlige Sjælland, og den ville vi gerne opleve.

Arrangørerne havde på forhånd sagt, at

man burde træne før dette løb. Det gjorde vi så et par aftener ugen før. Det måtte være nok, efter vor mening.

Efterhånden som dagen nærmede sig, blev spændingen mere intens. Genboen havde også tilmeldt sin 12-årige søn, som var sikker på, at den tur skulle han nok klare. »Men tror du, vi får far med hjem,« sagde han til mig om fredagen. Vi kikkede cyklerne efter, fik dem pumpet og opdagede, at ventilgummiet allerede var mørt. De blev også pudset, så vi rigtigt kunne stå os ved siden af alle de flotte køretøjer, vi vidste, vi ville blive præsenteret for under turen.

Vi hørte vejrudsigten. Hvilket tøj skulle vi tage på? Vores starttid lå heldigvis så langt oppe på dagen, at vi kunne nå at bestemme os, inden vi kørte hjemme fra. Og hvad mødte os så, da vi stod op søndag den 13. juni. En forrygende storm! Vi fandt det rigtige tøj frem. Og lidt til at gardere os med, hvis det skulle blive for koldt. Vi fik pakket cyklerne på taget – og cykelkurven med lidt læskende til ganen. Vi vidste jo godt, at et stort væsketab kunne være farligt.

Starten skulle gå fra galopbanen i Klampenborg, og jeg skal love for, at der kom vrinsk i stålhestene, da vi først stod ved startlinien. Vi kunne næsten ikke holde dem tilbage, da starteren talte ned til starttidspunktet. Fem, fire, tre, to, en – start. »Tag den nu med ro. Husk det er et motionscykelløb,« sagde speakeren, og det var sød musik i mine øren.

Man startede 150 på hvert hold, og for ikke at blive væltet af alle disse fuseraster, som kun kommer for at være med i folkefesten og ellers ikke kører på cykel til hverdag, måtte man jo se at komme forrest i feltet. Det viste sig at være svært, for de bageste fra holdet, der startede tre minutter før os, havde vi indhentet, inden vi havde kørt tre

kilometer. Derefter var der én lang række af cyklister foran os hjem til målet. Vi var i konstant fare for at blive væltet.

Det var et lystigt syn, der mødte os på ruten. Fantasien havde fået frit løb, både hvad cykeludstyret og påklædningen angik. Vi mødede os højlydt mange gange under løbet, når vi mødte f.eks. en cykel med 9 personer – syngende og med en kasse øl på ladet, eller da vi så Bakkens Pjerrot komme asende. Langs ruten sad beboerne og nød vor anstrengende tur. En gang imellem kunne man godt tænke sig at have været ansat på Tuborg eller Carlsberg. Disse to udmærkede firmaer havde udlagt adskillige depoter til deres store firmahold. Vi andre kunne købe saftevand hos små piger, der udnyttede dagen til at tjene lidt ekstra lommepenge. At der også var handelsfolk blandt dem, vidnede priserne om. Først på ruten kunne man købe et glas for 10 øre. Senere, når man var blevet mere træt, kostede det 25 øre.

Udturen var anstrengende. Den stærke blæst i forbindelse med mange bakker tærede på kræfterne, men da vi havde passeret depotet i Blovstrød, gik det strygende hjemad. En dejlig tur gennem skønne omgivelser – og med vinden i ryggen. Da gik det stærkt. Genboens søn var ked af, at hans far var hæmmet af cykelkurven. Han ville gerne køre endnu stærkere. Da vi var nået 45 km, blev vi klar over, at faderen havde en reel mulighed for at komme med hjem, og så kørte sønnen og jeg. Vi måtte i hvert fald have sved på panden, når vi kom i mål, og så var det naturligvis også en triumf for sønnen, at se onsdagens resultatliste, hvor han stod med en bedre tid end farmand.

Men sjovt var det at være med blandt 13.175 andre, som gennemførte løbet. Vi graver stålhesten frem igen til næste år og samler os endnu et point i Fritid og Samvær. Vi skal nok nå guldnålen – engang.

wor-



DANSK FIRMAIDRÆT

Udgivet i 7.500 eksemplarer

Redaktion:

Ole Wordolff, Svanemosen 67,
Mosede, 2670 Greve Strand
Tlf. (02) 90 13 35

Dette nummer er afsendt til
sammenslutningerne

1. juli 1976

Trykt i Christensens Bogtrykkeri,
Bogtrykkergården a-s, Struer

28384

DANSK FIRMAIDRÆTSFORBUND

Tåsinge-Hallen, 5700 Svendborg
Tlf. (09) 22 55 92
Eksp.: Mandag-fredag 9-16

Konsulent:

Ejgon Bertelsen, Porthusvej 38,
5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 17 98

BESTYRELSE

Formand:

Karl Randrup, Sjøllandsgade 48,
6700 Esbjerg. Tlf. (05) 12 71 45

Næstformand:

Henning Jensen, Havesangerv. 6,
6000 Kolding. Tlf. (05) 52 72 62

Kasserer:

Henning Nielsen, Kamillevej 7,
8800 Viborg. Tlf. (06) 62 26 92

K. Just Andersen, Kastanjevej 12,
6600 Vejen. Tlf. (05) 36 17 84

Tage Carlsen, Heboltoft, Velling,
6950 Ringkøbing
Tlf. (07) 32 14 58

Kaj Christensen, Svalevej 16,
7100 Vejle. Tlf. (05) 82 33 63

Jens Kornum, Pensionistgården,
Vammen, 8800 Viborg
Tlf. (06) 01 18

Børge Kristensen, Vibevej 2,
Rolfsted, 5863 Ferritslev
Tlf. (09) 98 15 06

Tage Brostrøm, Søndermarksv. 32,
4200 Slagelse. Tlf. (03) 52 86 98

Ole Olsen, Gormsvej 42,
4200 Slagelse. Tlf. (03) 52 74 02

Erling Thorsen, Peter Freuchsv. 31,
9000 Ålborg. Tlf. (08) 14 24 62

Det skrev andre blade

Han er da til at forstå, den stadsgartner

Under indtryk af det tilstundende forår og den deraf følgende kløe i fodboldstøvlerne vil vi bede medlemsbladet lægge spaltepads til følgende hjertesuk:

Tag lige og kør ordentligt!

Eller udtrykt i mere urbane vendinger: Når man dyrker sin hobby på offentligt område, må man passe på, at man ikke forulemper sine medmennesker, in casu beboerne på Carl Baggers Allé og Østergårds Allé.

Det er ikke det, at I spiller fodbold. Det er måden, altså, I kører til og fra på.

Jeg har ikke selv overværet det, men jeg har lagt øren til klager fra omkringboende, og det var ikke særlig rart.

Min første reaktion var at lade klagen gå videre til færdselspolitiet, men ved nærmere overvejelse ræsonnerede jeg, at en fredelig henvendelse måtte være nok – i hvert fald indledningsvis.

For vi er da nogenlunde voksne allesammen, ikke sandt? Med venlig hilsen og ønsket om en god sæson.

*(Axel Thomsen, stadsgartner/N. K. Banken i
FKS-Nyt, medlemsblad for Firmaklubbernes
Sammenslutning, Odense).*



Hjertesuk fra »stripper«

Kan Firma Bolds bestyrelse ikke henstille til den forening, der afholder gymnastik mellem kl. 17 og 18 på gymnasiet, at der kun kommer mødre i pigernes omklædningslokale, da vi »fodboldpiger« føler os ret generede af de fædre, der invaderer omklædningslokalet, endda uden at banke på døren.

Hvis vi skal »strippe«, vil vi anmode om et klækkeligt vederlag – dette kan eventuelt gå til Køge Firma Bold.

*(»Stripper« i Sports-Nyt, medlemsblad for
Køge Firma Bold).*